

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 21. sept. 2014

Kirkedag: 14.s.e.Trin/B

Tekst: Joh 5,1-15

Salmer:

SK: 403 * 447 * 658 * 157 * 371

LL: 403 * 447 * 449 * 658 * 157 * 474 * 371

Det er immervæk et dumt spørgsmål, Jesus stiller den lamme mand. I 38 år har han været syg, og så spørger Jesus ham, om han vil være rask. Hvad tror han selv, Jesus?

Ja, hvad tror Jesus mon? Er det så sikkert, at den syge vil helbredes? Men er det ikke det, alle syge vil? Ham her vil i hvert tilfælde gerne. Han har gjort alt muligt for at blive helbredt; men det mislykkes hele tiden for ham. Han bliver fastholdt i sin sygdom. Der er hele tiden nogle, der er heldigere end han. Der er hele tiden nogle, det går bedre for end ham. Han er bare syg og uheldig – og lidt af en stakkel. Og derfor er det også et dumt spørgsmål. Det må selv Jesus kunne se.

Men måske ser Jesus her mere, end vi kan se. Måske ser Jesus i ham, det samme som vi også nogle gange kan se i os selv, og i hinanden. Nemlig det, at det kan være ganske tillokkende at være syg. Det kan faktisk være ganske tillokkende at være en stakkel. Et langt stykke hen ad vejen er man jo den, det er synd for. Man har alles medynk og medfølelse. Man er interessant. Man bliver også så dejlig fri for ansvar og forpligtelse på eget liv, for livet er jo hele tiden en imod. Man gør, hvad man kan, det er bare ikke nok, for livets modgang er en for stærk.

Det kan faktisk være ganske bekvemt at være sit eget livs martyr. Selvfølgelig ikke, når man spørges om noget så dumt,

som om man vil være rask efter 38 år; men så dumt er der jo heller ikke nogen, der spørger, så man kan roligt fortsætte med at blive taget hensyn til og båret over med.

Jeg kender faktisk mennesker, der på den måde er blevet eet med deres sygdom. Jeg kender mennesker, der på den måde er blevet et uskyldigt offer i en tilbagevendende lidelse i sjæl og sind, der nærmest forkrøbler sind og tanker, og alle omgivelserne er nød til at tage hensyn.

Det kan også meget nemt ske, at vi bliver handlingslammet i årevis grundet et eller andet, der sker os. En sagde lige nøjagtig det forkerte på det forkerte tidspunkt. En anden gjorde lige nøjagtig det, der bare gjorde så ondt og satte sig spor i os. Vi blev mærket af det, det piner og plager og hjemsøger og lammer os måske endda i 38 år. Vi kan bare ikke slippe ud af det. Og det hænder faktisk også mange gange, at vi ikke ønsker at slippe det, eller slippe ud af det. For så skal vi pludselig tage ansvar, eller vi skal give afkald på en forklaring på, hvorfor vi nogle gange er lidt forskruet i hovedet. Og så handler det jo for øvrigt også om forurettelse og stolthed og det at blive forsmået. Og vi ser i den sammenhæng fuldstændig bort fra, at det jo også handler om selvretfærdighed; men det handler også om tilgivelse – eller måske manglende tilgivelse. Men fordi vi tisede i sengen som børn, kan alt ikke undskyldes eller forklares dermed. På et tidspunkt er vi nød til at indse, at det handler om, om vi vil – helt som Jesus spørger.

Der er rigtig meget af det, der tynger og er synd for os i vort liv, som ikke så meget handler om, om vi kan slippe det, rejse os fra det og gå, som det handler om, om vi vil slippe det.

Nu er begivenheden i evangeliefortællingen en helt konkret handlingslammende, fysisk sygdom, der gør, at han ganske

enkelt ikke kan gå på sine ben. Vi kan også være lige så uheldeligt syge på sjæl og sind, at vi ganske enkelt ikke kan flytte os eller flytte på os, lige meget, hvad vi gør. Men det væsentlige her er heller ikke sygdommens eller lidelsens karakter, det er vort forhold til den. Vil du? spørger Jesus. Vil du kunne handle? Vil du være fri?

Til mig lyder Jesu spørgsmål helt konkret? Vil du virkelig, at jeg tager dine tilbagevendende anfægtelser bort fra dig? Og jeg ved helt ærligt, ikke, hvad jeg skal svare. For siger jeg 'ja', og det sker, hvad har jeg så tilbage, eller hvad får jeg i stedet? Og vil jeg kunne affinde mig med lige pludselig at have fred i dette og ikke længere lide under den byrde i konkrete givne sammenhænge? Hvad så? Hvis Jesus fjerner dem, så har jeg det jo godt, og kan jeg i det hele taget finde ud af bare at have det godt? Vil du?

Vil du? Så.. Og det er lige nøjagtig det, der for mig kan blive det helt afgørende punkt.

Det kan være svært at vide, hvad der er gået igennem den lamme mands hoved, da Jesus i stedet for at ynke ham og gå med ham i hans forklaringer og selvmedlidenhed om, at livets lykke hele tiden tilsmiler en anden før ham, så ganske enkelt siger til ham: Vil du? Så rejs dig og gå!

Når jeg møder mennesker i sjælenød, også sjælenød forårsaget af legemlige nød, og f.eks. siger til dem, at det måske var en god ide, at bede til Gud, så kan jeg faktisk godt få det svar: "Ja, så nemt går det jo altså heller ikke." eller "Ja, var det bare så nemt." Jeg er indtil nu personligt blevet forskånet for fysiske skavanker eller dårligheder af betydning. Men jeg er ikke blevet forskånet for sjælelige. Og gang på gang står jeg her i kirken og lægger min stemme til Jesu ord om at bringe det til

Jesus i bøn, i bekendelse, i anråbelse, i vrede eller hvad det nu er, der trykker os, helt som salmisten i GT-læsningen gør det. Og gang på gang siger jeg, at vi må lægge det hele fra os hos ham. Gang på gang siger jeg, at Jesus bærer vore byrder og tilgiver os al skylden og omslutter os i nåden. Og gang på gang går jeg til nadveren, mens Jesus spørger mig: Vil du af med det? Er det et dumt spørgsmål? Jeg svarer ja. Og Jesus siger: så læg det her og gå frimodigt og frit. Og gang på gang tror jeg Jesus på hans ord, men jeg tager alligevel det hele med mig ned på min plads og med ud i min dagligdag igen, og nu faktisk endnu mere bebyrdet, for nu lider jeg også under, at jeg ikke kunne tro ham, at det var så nemt.

Men det er det samme, Jesus siger til os, når vi er handlingslammet i livet: Vi du være rask? Så rejs dig op og gå!

Evangeliefortællingen om den lamme ved Betesda dam, rummer rigtig meget godt om Jesus at standse op ved, og fortællingen er også længere end det, vi har hørt i dag. Men i dag er det disse to ting, vi skal have med os hjem: Det er måske ikke så dumt, når Jesus spørger: Vil du være rask? Og det er ikke nemt at tro; men det er sandt, at når han så siger: ”Så rejs dig og gå”, så er vi blevet helbredt! Så er lammelsen fjernet!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen